

ВЕНЦЕСЛАВ КОНСТАНТИНОВ
РАЙНЕР МАРИЯ РИЛКЕ

chitanka.info

Райнер Мария Рилке (1875–1926) е роден в Прага, но е смятан за австрийски поет, понеже пише главно на немски в пределите на старата Австро-Унгарска империя. Израства в семейството на чиновник от железопътното ведомство. По желание на честолюбивата си майка години наред е възпитаван като момиче, носи женски дрехи и прически. След раздялата на родителите му, по настояване на бащата като противовес пет години прекарва във военно училище, където се чувства смазан физически и психически. Рилке следва в Търговската академия в Линц, а после записва философия, право и история на изкуството в университетите в Прага, Мюнхен и Берлин. Останалата част от живота му преминава в непрекъснати странствания из Италия, Испания, Франция, Дания, Швеция и Швейцария. Сред тях особено значение има пътуването му до Москва, където многократно се среща с Лев Толстой.

В своята младост Рилке всяка Коледа завършва по една стихосбирка — така публикува книгите „Живот и песни“ (1894), „Жертва на ларите“ (1895), „Увенчан от сънища“ (1896) и „Пред Рождество“ (1897), които в 1903 г. обединява в сборника „Първи стихотворения“. В началото на новото столетие Рилке издава стихосбирката „Книга на образите“ в четири части (1902–1906). В Париж той става секретар на скулптора Огюст Роден, който му оказва силно влияние със строгостта на формата, конкретността и експресивността на пластиките си. Във френската столица Рилке създава стихосбирката си „Часослов“ (1905), посветена на писателката Лу Андреас-Саломе, близка негова приятелка до края на живота му. Публикува и сборника „Нови стихотворения“ (1907), както и книгата „Реквием“ (1909). След тежка душевна криза, от която се избавя едва с написването на романа „Записките на Малте Лауридс Бриге“ (1910), Рилке заминава за Северна Африка, а после за две години се установява като гост на княгиня Мари фон Турн унд Таксис в старинния замък „Дуино“ на Адриатическото крайбрежие — там започва да пише прочутите си „Дуински елегии“ (1912–1922) и замисля цикъла „Сонети към Орфей“ (1923), негова поетическа изповед. Последните си години проживява в Швейцария, където приятели му предоставят една кула в така наречения „Замък Мюзо“. Там Рилке, вдъхновен от лириката на близките му Пол Валери и Андре Жид, пише стихове предимно на френски, някои издадени след

смъртта му — „Les Roses“ (1927). Умира от левкемия и е погребан в двора на малка църква сред Бернските Алпи.

Поезията на Райнер Мария Рилке — от неговата първа книга „Живот и песни“, написана в маниера на сецесионния „югендстил“, до последните му предсмъртни стихове — е проникната от копнеж по съкровена човешка близост, чиято непостижимост води до все по-дълбока самота и изтънчено самовглъбяване. В духа на немския неоромантизъм Рилке създава „чисто изкуство“, отправено пряко към човека като единствена значима реалност. Определящи мотиви на творбите му е смъртта и копнежът по отвъдното. За Рилке смъртта е не гибел, а своеобразно възнесение към непознати и далечни небесни региони. Като изключителен майстор на формата Рилке си служи със свещенодействен език, достигащ до границите на възможно изразимото. Младежката му книга „Песен за любовта и смъртта на корнета Кристоф Рилке“, създадена през 1899 г. и публикувана в завършен вид в 1906 г., е преведена на български от Гео Милев. В чест на поета е учредена престижната награда за лирика „Райнер Мария Рилке“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.